

[Finansministeren.]

at drøfte med os en mildnelse af den progressive skala, så kan hr. Lysholt Hansen regne med i hvert fald min medvirken dertil. Men jeg tvivler på, at hr. Lysholt Hansen og hans partifæller vil det, når det kommer til stykket.

Så kan man sige, at hele skatteniveauet skulle være lavere. Det kan man selvfølgelig sige, og det er det, vi prøver på at arbejde frem imod bl. a. ved at foreslå et sæt af besparelser. Og kunne vi komme ind på den vej, at udgiftsstigningerne blev mindre, så kunne vi vel nå frem til det tidspunkt, hvor vi kunne sænke skattetrykket og skatteniveauet. Heller ikke her møder vi megen bi-stand, men jeg har altså forstået i dag, at man godt vil være med til besparelser, hvis de behandles på lige fod med regeringens besparelser. Jeg vil da gerne sige, at ethvert forslag, der fremsættes, skal blive behandlet på lige fod, men nu er det selvfølgelig et udtryk, der sådan til en vis grad kan fortolkes. Hvad er på lige fod? På lige fod kan vel ikke betyde, at flertallet hver anden gang skal bøje sig for mindretallet eller sådan noget lignende. På lige fod kan vel kun være i relation til behandlingsformen. Når afgørelsen skal træffes, må det vel i et demokrati være flertallet, der skal træffe den, også med hensyn til disse spareproblemer. Men jeg ser altså meget gerne et samarbejde.

Hr. Lysholt Hansen nævnte f. eks. den statslige amtsadministration, og jeg må give hr. Lysholt Hansen ret i, at det falder i øjnene, at efter af amtsadministrationen er blevet befriet for alle kommunale forretninger, er dens samlede budget ikke faldet, men tværtimod steget. Noget af det skyldes naturligvis pris- og lønstigninger, der også har ramt dette område, noget andet skyldes, at man har tillagt disse amtmændsembeder tilsynsmyndighed med kommunerne og kommunernes økonomi. Men jeg er enig med hr. Lysholt Hansen i, at her måske var et område, hvor man kunne sætte ind. Jeg ved imidlertid, at indenrigsministeren har oplyst over for folketingets finansudvalg, at der er sat en rationaliseringsundersøgelse i gang i overpræsidiets i København i juni d. å., og denne undersøgelse ledes af det private rationaliseringsfirma Bak-Jensen. Når denne undersøgelse er afsluttet, er det tanken at lade en tilsvarende undersøgelse af admini-

strationopbygningen og arbejdsgangen foretage på ét eller flere amter uden for Københavns kommune. En sådan undersøgelse vil give et fornyet grundlag for en bedømmelse af amternes personale- og lokalebehov. Der er altså her sat noget i gang, og jeg håber, det kan give nogle resultater, så vi også her når til besparelser, for ingen af os har naturligvis nogen interesse i, at den statslige amtsadministration er dyrere end overhovedet nødvendigt. Så det synes jeg er et fornuftigt område at se på og drøfte.

Med hensyn til kritikken mod mig siger hr. Lysholt Hansen, at den var velment og nødvendig, og det må jeg jo så tage til efterretning. Vi får vel ikke alverden ud af at fortsætte denne diskussion. Hr. Lysholt Hansen er utilfreds med mig i finansudvalget, og det kan jeg jo faktisk ikke gøre så forfærdelig meget ved, i hvert fald ikke her fra talerstolen i dag. Men det er blevet sagt — jeg tror også, at fru Grethe Philip var inde på det — at det, man trængte til i finansudvalget, var, som fru Grethe Philip sagde det, en debat som et ping-pong spil, altså en mere generel politisk drøftelse. Men hvis det er meningen, så har jeg aldrig forstået det. Så er det min fejl. Jeg har altid troet, at når jeg blev kaldt til et samråd i finansudvalget, var det ligesom i alle andre udvalg om en konkret sag og ikke til et ping-pong spil. Jeg har altid troet, at debatten i et udvalg skulle føres af udvalgets medlemmer, og ministeren skulle ikke blande sig i udvalgets debat. Det gælder i hvert fald i de udvalg, jeg ellers kommer i, og jeg har jo også selv siddet i mange udvalg i årenes løb, hvor man altid har haft det synspunkt, at ministeren tager man til samråd om konkrete sager, man ønsker oplysning om, og hvis man ønsker, han skal vide noget om sagerne, så anmelder man forinden, hvilke spørgsmål man agter at stille ham i samrådet. Men det, man nu forlanger, er altså, at der skal være en fri politisk drøftelse, som ministeren skal deltage i. Det er jeg da fuldt ud villig til, men jeg har altså aldrig forstået, at det var min opgave hverken i finansudvalget eller i noget andet udvalg at tage del i de politiske forhandlinger. Jeg har tværtimod hørt mange udvalg der har sagt: vi spørger ministeren, og så kan han gå, så tager vi debatten om det, han har oplyst, bagefter. Det har vel heller